

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa A.P.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości położonej przy ulicy [...] w O.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) 00/100 złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzwonne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca A.P. powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 737 ze zm., dalej - „u.w.l.”), a ściślej - pojęcia „indywidualnego interesu właściciela lokalu” oraz „zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Wątpliwości te muszą wiązać się ze sprawą, w której złożono skargę kasacyjną, a zarazem dawać podstawę do sformułowania wykładni o ogólniejszym charakterze, której znaczenie odrywałoby się od konkretnej sprawy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl. i z dnia 12 marca 2018 r., III CSK 25/18, niepubl.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała przyjąć, by w rozpoznawanej sprawie wystąpiła tak rozumiana potrzeba wykładni art. 25 ust. 1 u.w.l. Wniosek sprowadzał się natomiast do sformułowania konkretnych pytań, osadzonych w stanie faktycznym sprawy, w której wydano zaskarżony wyrok. Pytania te nie wyrażały abstrakcyjnych, jurydycznych wątpliwości powstających w kontekście art. 25 ust. 1 u.w.l., lecz zmierzały do udzielenia odpowiedzi, czy stanowisko prezentowane przez skarżącą w toku procesu jest prawidłowe, a co za tym idzie, czy zaskarżony wyrok jest trafny, czy też nie. We wniosku nie wykazano także żadnych konkretnych rozbieżności w orzecznictwie, których podstawę stanowiłby art. 25 ust. 1 u.w.l.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że argumentacja powoływana w celu uzasadnienia przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. nie może sprowadzać się do pytań (wątpliwości), których przytoczenie służy w istocie weryfikacji prawidłowości poglądu prawnego prezentowanego w toku postępowania przez stronę składającą skargę kasacyjną (por. np.

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2018 r., IV CSK 59/18, niepubl., i z dnia 20 grudnia 2018 r., III CSK 168/18, niepubl.). Nie może także wyczerpywać się w pytaniu o to, czy sądy meriti trafnie zastosowały w okolicznościach sprawy ogólnejsze wskazówki interpretacyjne formułowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie. Założenie to stanowi refleks sygnalizowanego wcześniej publicznoprawnego charakteru skargi kasacyjnej i ukierunkowaniu tego środka na realizację celów o ponadindywidualnym charakterze.

Niezależnie od tego, należało zauważyć, że sformułowania „naruszenie zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną” oraz „naruszenie interesu właściciela”, którymi operuje art. 25 ust. 1 u.w.l., są klauzulami generalnymi, które z natury mają charakter otwarty i pozostawiają określony luz interpretacyjny. Klauzule takie wymagają każdorazowej oceny uwzględniającej ogół okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. Specyfikę tę dostrzeżono również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, trafnie wskazując, że znaczenie tych pojęć musi być ustalane w ramach stanu faktycznego danej sprawy. Materia ta zatem z istoty rzeczy nie stanowi adekwatnej podstawy do formułowania uogólnionych i uniwersalnych rozstrzygnięć, co jest założeniem przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Dostrzec należało również, że in casu zasadniczą podstawą uwzględnienia apelacji pozwanej nie było przyjęcie przez Sąd Apelacyjny określonej wykładni art. 25 ust. 1 u.w.l., która odbiegałaby od standardów formułowanych na tle tego przepisu w orzecznictwie i w doktrynie (por. np. w nowszym orzecznictwie wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2018 r., IV CSK 383/17 i IV CSK 466/17, niepubl. oraz z dnia 21 marca 2019 r., II CSK 62/18, niepubl.). Sąd Apelacyjny zaakcentował natomiast sprzężenie kwestionowanej przez powódkę uchwały z inną uchwałą podjętą przez pozwaną, która nie została objęta zaskarżeniem, a która upoważniała zarząd pozwanej do zawarcia umowy ze znanym powódce wykonawcą i na znanych powódce warunkach finansowych.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj